

OPARA MITÁR:

A petrovói erdőben

Sűrű petrovi erdőben
Éjszakánként tüzek égnek,
A tűz mellett anya s fia
Duruzsoló lángot néznek.

Legidősebb fiacskáját,
Milovánt kérdezi anyja:
— Hol jártál, én Milevánom,
Nem láttalak sok-sok napja.

Hol jártál én Milovánom,
Jaj, csak rossz helyen ne járnál.
Anyád szíve nagyon fájna,
Ha te vele nem aludnál.

— Ne bánts engem, édesanyám,
Inkább tudd meg, merre járok:
Hét nap-éjjel tűzben voltam,
Ott, ahol a partizánok.

Elindulok holnap ismét,
Társaimat el kell érnem.
Én vagyok a század-futár,
Édesanyám, szívem-szépem.

Apám vére küldött engem
Új csatákba, dicsőségre.
Vár az ellen, hogy lemossa
Apám vérét az ő vére.

Elhagyott kis házacskánkért,
Üszkösödő falaiért;
Kifosztott földünkért megyek,
Szétdúlt, árva tűzhelyünkért.

**Megyek kicsiny vagyonkánkért,
Édesanyám, és teérted.
Kis öcsém is menni hajt már,
És a többi kis testvérek.**

**Szép hazánknak négy sarkában
Hull az anyák könnye széjjel;
Ki táplálja a kicsiket
Foszló, puha, friss kenyérrel?**

**Keserű düh a szívekben
Szörnyű fájdalommal éget.
Elindulok, édesanyám,
Igazságos bosszúnk végett.**

**Kergetni az ellenséget,
Megbosszúlni jó apámat;
Ne sírj, ne sírj édesanyám,
Ha egy golyó eltalál majd.**

**Hull az anya forró könnye,
szívét a szó elszoritja.
Alig hallszik suttogása,
Alig hallszik gyöngé hangja:**

**— Boldog anya, kinek fia
Bosszút állni, aki készül;
Indulj, fiam, szerencsével,
És térj vissza hozzám végül.**

**Milovánom, bátran indulj,
Mint a többiek, keményen.
Édes, kicsi, igaz fiam,
Anyád áldása kísérjen.**

(Gál László fordítása)